

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112227495
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1112227495.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: RELCO s.r.o., IČO: 36 541 818, Okružná ul. č. 3239 Modra, v konkurze, správca konkurznej podstaty úpadcu: I&R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s. IČO: 36 865 265, Šoltésovej ul. č. 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Úradom pre verejné obstarávanie, Dunajská ul. č. 68, Bratislava, P. O. BOX 58, Bratislava 24, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05. mája 2014, č. k. 4C/158/2012 - 258, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 2. 446. 329, 93 eur, titulom zodpovednosti štátu za škodu, ktorá žalobcovi vznikla nezákonným rozhodnutím žalovaného. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 42 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 zák. č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keďže napriek tomu, že rozhodnutie vydané Úradom pre verejné obstarávanie, ktorým boli námietky žalobcu proti vylúčeniu z verejnej súťaže je možné za nezákonné považovať, nakoľko išlo o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom (správnym súdom), konštatujúcim porušenie zákona pri postupe Úradu pre verejné obstarávanie, žalobca v konaní nepreukázal vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a týmto nezákonným rozhodnutím, teda základný predpoklad vyvedenia zodpovednosti žalovaného za škodu, ako aj podmienok pre priznanie náhrady škody, sa bližšie nezaoberal samotnou škodou a nevyhodnocoval dôkazy s tým súvisiace, pretože pri nesplnení jedného z predpokladov priznania nároku to nepovažoval za potrebné a hospodárne, a preto žalobu zamietol. Poukázal na skutočnosť, že na základe Oznámenia a súťažných podkladov bolo verejným obstarávateľom - Banskobystrickej regionálnej správy ciest, a. s. vyhlásené verejné obstarávanie na predmet zákazky "Chemický posypový materiál - dodávka priemyselnej soli a rozmrazovacieho prostriedku na báze chloridu horečnatého" vo Vestníku verejného obstarávania č. 223/2010 zo dňa 23. 11. 2010, pod značkou 07310-MST a v Úradnom vestníku Európskej únie č. 2010/S 226-345579 zo dňa 20. 11. 2010 s tým, že verejný obstarávateľ žalobcovi listom zo dňa 14. 01. 2011 oznámil, že je z verejnej súťaže pre nesplnenie podmienok účasti z dôvodu nepredloženia súvah

za sledované obdobia vylúčený a Úrad pre verejné obstarávanie o námietkach žalobcu proti danému rozhodnutiu rozhodol tak, že rozhodnutím zo dňa 11. 03. 2011, č. 74-6000/2011-ON-14 jeho námietky proti vylúčeniu uchádzača z verejnej súťaže zamietol, pričom Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 09. 06. 2011, č. k. 1S 53/2011 - 58 uvedené rozhodnutie (Úradu pre verejné obstarávanie č. 74-6000/2011-ON-14 zo dňa 11. 03. 2011) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 15. 12. 2011, č. k. 5Sžf 44/2011 potvrdil a následne Úrad pre verejné obstarávanie rozhodnutím zo dňa 14. 05. 2012, č. 74-6000/2011-ON-14-N nariadil zrušiť predmetnú verejnú súťaž do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že kritériom v súlade so súťažnými podmienkami bola cena a žalobca bol po otvorení obálok s ponukami listom zo dňa 14. 01. 2011 oboznámený, že je ako uchádzač vylúčený z verejnej súťaže z dôvodu nesplnenia podmienok súťaže, nakoľko nepredložil za sledované obdobia súvahy, ktoré vyžadoval § 27 ods. 1 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní s tým, že námietky žalobcu boli vyšším správnym orgánom zamietnuté a následne, keď správny súd zrušil zamietajúce rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie v podstate z dôvodu zmätočnosti a netransparentnosti podmienok účasti vo verejnej súťaži a vec vrátil na ďalšie konanie, sa mala verejná súťaž dostať späť do štádia po otváraní obálok jednotlivých ponúk. Uviedol, že sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom jednotlivých štádií verejnej súťaže, ktoré predpokladá zákon, nakoľko ako vyplýva z ustanovení zákona o verejnom obstarávaní, vyhodnocovanie ponúk (v tomto prípade Komisiou) nastáva po otvorení obálok, o ktorom sa spíše zápisnica, pričom Komisia vyhodnotí ponuky z hľadiska splnenia požiadaviek verejného obstarávateľa na predmet zákazky a vylúči ponuky, ktoré nespĺňajú požiadavky na predmet zákazky uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania s tým, že Komisia má zároveň povinnosť (nie možnosť) požiadať uchádzača o vysvetlenie návrhu ceny, pokiaľ ponuka obsahuje neobvykle nízku cenu. Uviedol, že v prípade nepredloženia písomného vysvetlenia uchádzača v stanovenej lehote alebo v prípade nesúladu vysvetlenia s požiadavkou uvedenou v § 42 ods. 2 alebo 3 zákona o verejnom obstarávaní predmetnú ponuku vylúči, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že Komisia v prvom rade posudzuje ponuky z hľadiska splnenia podmienok verejnej súťaže a až následne skúma ponuku z hľadiska ceny, čo vyplýva z logického výkladu ustanovení, ktoré vo svojom rozhodnutí citoval, keď verejný obstarávateľ, resp. Komisia najprv vylúči ponuky, ktoré nespĺňajú podmienky verejnej súťaže a až po vylúčení takýchto uchádzačov pristupuje k skúmaniu ponúk z hľadiska ceny, resp. z hľadiska neobvykle nízkej ceny. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že argumentácia žalobcu, že podmienky a neobvykle nízka cena je jedným a súčasným štádiom procesu vyhodnocovania ponúk, resp., že proces vyhodnocovania ponúk nemá žiadne zákonom predpísané štádiá a ponuky sa v jednom okamihu posudzujú z oboch uvedených hľadísk, nemá žiadnu logiku, nakoľko verejný obstarávateľ postupoval logicky, keď najprv vylúčil ponuky nespĺňajúce podmienky verejnej súťaže (i keď sa neskôr ukázalo, že vylúčenie z tohto dôvodu nebolo dôvodné) a už sa zároveň nezaoberal neobvykle nízkou cenou ponuky žalobcu, nakoľko nemal žiadny dôvod zaoberať sa naďalej ponukou z hľadiska jej ceny (a vyzývať uchádzača o vysvetlenie ponuky), keďže dospel k záveru, že ponuka nespĺňa podmienky verejnej súťaže, pričom podľa názoru prvoinštančného súdu, týmto postupom iba kopíroval logickú chronológiu vyhodnocovania ponúk uvedenú v zákone. Poukázal na skutočnosť, že z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ by verejná súťaž pokračovala a žalobca by bol ako uchádzač "vrátený" do súťaže na základe rozhodnutia Krajského súdu (pravdepodobne mal súd prvej inštancie na mysli Krajský súd v Bratislave a jeho rozhodnutie zo dňa 09. 06. 2011, sp. zn. 1S 53/2011), potvrdeného Najvyšším súdom SR, verejný obstarávateľ, resp. Komisia, by pristúpila k hodnoteniu ponúk (a teda aj ponuky žalobcu) z hľadiska ceny a konštatoval, že v danom prípade je odôvodnený predpoklad, že ponuka žalobcu by bola predmetom skúmania z dôvodu neobvykle nízkej ceny a to s ohľadom na porovnanie jednotlivých ponúk, v rámci ktorých žalobca predložil ponuku v cene o vyše 1. 000. 000 eur nižšej, ako bola v poradí ďalšia najnižšia cena iného uchádzača. Uviedol, že práve z uvedeného dôvodu potom v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, keď príčinná súvislosť musí byť priama a neprerušovaná, avšak v prípade žalobcu nemožno konštatovať, že po jeho znovuzaradení do verejnej súťaže by bol automaticky úspešným, teda nemožno konštatovať, že práve nezákonným rozhodnutím žalovaného došlo k vzniku škody, keďže na vznik škody by vplývali ďalšie faktory (posudzovanie ponuky z hľadiska ceny a prípadné vylúčenie ponuky z tohto dôvodu). K námietke žalobcu, že argumentácia žalovaného vychádzala z ustanovení, ktoré neboli účinné v čase verejnej súťaže, súd prvej inštancie uviedol, že posudzovanie ponúk z hľadiska ceny sa líšilo v predchádzajúcej a novej úprave iba v spôsobe posudzovania ponuky, keď v pôvodnej právnej úprave bola stanovená povinnosť písomného vysvetlenia návrhu ceny a v novej úprave pribudla verejnému obstarávateľovi aj možnosť pozvania uchádzača na osobnú konzultáciu za účelom vysvetlenia predložených písomných zdôvodnení návrhu

ceny, čo samo osebe nemení podstatu procesu vyhodnocovania ponúk. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal právo na ich náhradu voči žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., z dôvodu, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. c/ a d/ O. s. p.) a napokon z dôvodu, že v konaní v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Namietol, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkových zistení a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré hraničí až s nepochopením prvoinštančného súdu samotnej problematiky verejného obstarávania, ktorý si tak svoju prácu zjednodušil, keď bez riadneho preskúmania skutkového stavu si osvojil názor žalovaného, ktorý prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia s tým, že aj pri preberaní tohto názoru žalovaného sa v dôvodoch svojho rozsudku neustále mýlil. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie, resp. svoj právny názor vyjadrením žalovaného, ktorý sa snažil po celý čas vnútiť prvoinštančnému súdu svoj názor o rôznych štádiách verejného obstarávania (v jeho určitej etape), ktoré sa však značne odlišujú aj vo vyjadreniach samotného žalovaného. Za zavádzajúci označil záver súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že verejná súťaž sa po otvorení obálok jednotlivých ponúk mala dostať späť do štádia po otvorení obálok jednotlivých ponúk, nakoľko k preskúmaniu ponúk už došlo, t. j. opätovné preskúmanie ponúk by sa už nekonalo, keďže súťaž, keby žalovaný nevydal nezákonné rozhodnutie, sa v žiadnom prípade nebola dostala späť do štádia po otvorení obálok jednotlivých ponúk, nakoľko ponuky už preskúmané boli. Uviedol, že je mylná predstava súdu prvej inštancie, že opätovne by sa tieto ponuky posudzovali, teda aj jeho ponuka s tým, že dané tvrdenie prvoinštančného súdu je bez skutkového podkladu a v zákone nemá absolútne oporu. Poukázal na skutočnosť, že samotný verejný obstarávateľ v Oznámení o jeho vylúčení pre nesplnenie podmienok účasti zo dňa 14. 01. 2011 jednoznačne uviedol, že Komisia na vyhodnotenie ponúk ním predloženú ponuku posúdila, čo znamená, že jeho ponuka, ako aj ostatných uchádzačov už posúdená bola. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa síce stotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom jednotlivých štádií verejnej súťaže, ktoré predpokladá zákon, avšak je nepravdivé tvrdenie prvoinštančného súdu, že tie štádiá verejnej súťaže, s ktorými sa stotožnil, zákon predpokladá, a preto vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na skutočnosť, že aj „štádiá“, tak ako ich popísal žalovaný vo svojich vyjadreniach zo dňa 27. 12. 2013 a 17. 02. 2014 sa odlišujú a menia, navzájom si odporujú s tým, že žalovaný prispôboval, resp. modifikoval svoje vyjadrenia podľa toho, čo odznelo na pojednávaní a napriek tomu sa súd prvej inštancie s nimi stotožnil. Za chaotické a nemajúce oporu nielen vo vykonanom dokazovaní, ale aj v zákone, označil žalobca popisovanie postupu pri verejnom obstarávaní súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď uviedol, že vyhodnocovanie ponúk (v tomto prípade Komisiou) nastáva po otvorení obálok, o ktorom sa spíše zápisnica, pričom Komisia vyhodnotí ponuky z hľadiska splnenia požiadaviek verejného obstarávateľa na predmet zákazky a vylúči ponuky, ktoré nespĺňajú požiadavky na predmet zákazky uvedené v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania s tým, že Komisia má zároveň povinnosť (nie možnosť) požiadať uchádzača o vysvetlenie návrhu ceny, pokiaľ ponuka obsahuje neobvykle nízku cenu, na základe čoho súd prvej inštancie vyvodil, že Komisia v prvom rade posudzuje ponuky z hľadiska splnenia podmienok verejnej súťaže a až následne skúma ponuku z hľadiska ceny, keď s poukazom na ustanovenie § 42 zákona o verejnom obstarávaní, v ktorom je stanovený postup, ako má verejný obstarávateľ postupovať pri vyhodnocovaní ponúk a vyplýva z neho, že proces vyhodnocovania ponúk uskutočňuje komisia, ktorá je zriadená v zmysle § 40 zákona o verejnom obstarávaní, pričom preskúmanie splnenia podmienok účasti vykonáva táto Komisia v rámci vyhodnocovania ponúk, po ich otvorení podľa § 41 zákona o verejnom obstarávaní. Poukázal na skutočnosť, že v rámci vyhodnocovania ponúk je podľa § 42 ods. 2 daná možnosť požiadať uchádzačov o vysvetlenie ponuky, a preto nie je pravdou tvrdenie súdu prvej inštancie, že Komisia je povinná požiadať o vysvetlenie s tým, že zároveň nesprávne vyložil ustanovenia § 42 ods. 3 až 5, že verejný obstarávateľ mal povinnosť ešte požiadať uchádzačov (a teda aj žalobcu, keby nebol vylúčený) o vysvetlenie, v tomto prípade mimoriadne nízkej ceny. Poukázal na skutočnosť, že slovo „ak“ nemožno vykladať ako povinnosť

verejného obstarávateľa jednoznačne žiadať vysvetlenie mimoriadne nízkej ceny s tým, že ide o ničím nepodloženú hypotézu, nakoľko v ust. § 42 ods. 2 je výslovne daná „možnosť“ požiadať o vysvetlenie, pod čo následne spadá aj možnosť a nie povinnosť požiadať o vysvetlenie aj prípadnej mimoriadnej nízkej ceny, čo v tomto konkrétnom prípade u žalobcu nebolo, keďže cena bola súčasťou jeho ponuky, a preto je nesprávne a ničím nepodložené tvrdenie prvoinštančného súdu, že išlo o povinnosť požadovať vysvetlenie mimoriadne nízkej ceny s tým, že súd prvej inštancie sa ani vo svojom rozhodnutí s termínom „mimoriadne nízka cena“ nevysporiadal. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie napriek tomu, že žiadnymi dôkazmi nedisponoval dospel k názoru, že verejný obstarávateľ postupoval logicky, keď najprv vylúčil ponuky nespĺňajúce podmienky verejnej súťaže (i keď neskôr sa ukázalo, že vylúčenie z tohto dôvodu nebolo dôvodné) a následne sa už nezaoberal neobvykle nízkou cenou ponuky žalobcu s tým, že mu nie je zrejmé, keďže to z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, akým dôkazom o tom, že verejný obstarávateľ takto naozaj postupoval, súd prvej inštancie disponoval a uviedol, že ide o jednostranný a ničím nepodložený názor a hypotézu. Poukázal na skutočnosť, že verejný obstarávateľ sa mohol zaoberať a aj sa zaoberal neobvykle nízkou cenou už v čase jeho vylúčenia z verejnej súťaže, ktoré sa neskôr ukázalo ako protizákonné a následne celý proces vyhodnocovania ponúk bol zavŕšený vyhotovením zápisnice, pričom v nej sa uvádza, okrem iného podľa § 42 ods. 8 písm. c) zoznam vylúčených uchádzačov s uvedením dôvodu ich vylúčenia a aj podľa § 42 ods. 8 písm. d) zoznam vylúčenia ponúk obsahujúcich neobvykle nízke ceny, podľa § 42 ods. 8 písm. e) identifikácia úspešného uchádzača a podľa § 42 ods. 8 písm. f) informácie o vyhodnotení splnenia podmienok účasti, ak ide o verejnú súťaž s tým, že z uvedeného jednoznačne vyplýva, že vyhodnocovanie ponúk je jednotný a ucelený postup, preto nie je možné vôbec brať do úvahy a zaoberať sa štádiami a nejakými procesmi, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a to iba z dôvodu, že sa snaží vyvrátiť jednoznačne danú príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou na jeho strane. Uviedol, že v tejto verejnej súťaži, z ktorej bol nezákonne vylúčený odmieta akékoľvek pochybnosti, čo by bolo, keby verejný obstarávateľ urobil niečo podľa toho alebo iného ustanovenia zákona a zároveň odmietol akékoľvek špekulácie o tom, či mohol urobiť tak alebo inak, a čo by bolo keby to urobil verejný obstarávateľ inak. Poukázal na skutočnosť, že preskúmanie ponúk sa uskutočnilo v zmysle bodu 24 súťažných podkladov, pričom požiadavkou bolo, aby ponuky zodpovedali požiadavkám uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania a v súťažných podkladoch a aby obsahovali náležitosti uvedené v bode 16.1.4 až 16.1.8. súťažných podkladov (obsah ponuky), čo vlastne predstavovalo celú ponuku a z ktorých vyplýva, že podľa bodu 16. (obsah ponuky) ponuka uchádzača musela obsahovať, pričom išlo o požiadavky na celú ponuku, zoznam všetkých potvrdení, dokladov a dokumentov, požadované vyhlásenia uchádzačov, všetky dokumenty, doklady a potvrdenia požadované v Oznámení o vyhlásení verejného obstarávania aj v súťažných podkladoch, návrh rámcovej dohody a aj návrh na plnenie kritérií na vyhodnotenie ponúk, čo znamená, že keď Komisia preskúmala ponuky, tak ako boli predložené podľa bodu 24. súťažných podkladov, teda všetky dokumenty, ktoré tvorili ponuku, komisia ich zoradila a vyhodnotila podľa stanoveného kritéria a v súlade s bodom 27. súťažných podkladov. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa bodu A.3 „Kritérium na hodnotenie ponúk a pravidiel ich uplatnenia“ súťažných podkladov, jediným kritériom na výber najvýhodnejšej ponuky bola cena s DPH s dopravou na miesta určenia, čo znamená, že Komisia už len zoradila ponuky podľa stanoveného kritéria, t. j. ceny a urobila záver - najnižšia cenová ponuka bola úspešná a nakoľko bol z tejto verejnej súťaže protiprávne vylúčený a práve z titulu nezákonného rozhodnutia žalovaného, nebola jeho ponuka zaradená späť do súťaže, pričom jeho ponuku, vzhľadom na jediné kritérium - cenu, by musel verejný obstarávateľ vyhodnotiť ako najvýhodnejšiu, keďže jeho cena najvýhodnejšia bola s poukazom aj na Oznámenie o vylúčení pre nesplnenie podmienok účasti zo dňa 14. 01. 2011, v ktorom je jednoznačne uvedené, že „...komisia na vyhodnotenie ponúk posúdila Vami predloženú ponuku“ z čoho vyplýva, že žiadna iná Komisia sa nezaoberala ponukami ako takými, keďže posudzovala ponuky ako celok. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa predloženými dôkazmi, t. j. Oznámením o vyhlásení verejného obstarávania, Súťažnými podkladmi zo dňa 18. 11. 2010, Oznámením o vylúčení pre nesplnenie podmienok účasti vôbec nezaoberal a tieto nepreskúmal a za ničím nepodložený záver, ku ktorému dospel prvoinštančný súd bez vykonania akéhokoľvek dokazovania, označil konštatáciu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v danom prípade je odôvodnený predpoklad, že jeho ponuka by bola predmetom skúmania z dôvodu neobvykle nízkej ceny, a to s ohľadom na porovnanie jednotlivých ponúk, v rámci ktorých predložil ponuku v cene o vyše 1. 000. 000 eur nižšej, ako bola v poradí ďalšia najnižšia cena iného uchádzača, a preto práve z uvedeného dôvodu v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, keďže príčinná súvislosť musí byť priama a neprerušovaná s tým, že záver, že ponuka by bola predmetom skúmania z dôvodu neobvykle nízkej ceny je arbitrárny, nakoľko súd

prvej inštancie nedisponoval žiadnym dôkazom, či by sa verejný obstarávateľ týmto vôbec zaoberal a vôbec nepreskúmal, že či sa verejný obstarávateľ týmto zaoberal už skôr, v rámci vyhodnocovania ponúk, v čom mu zákon o verejnom obstarávaní vôbec nebráni a umožňuje mu to. Namietol, že súd prvej inštancie absenciu príčinnej súvislosti vyhodnotil iba z toho dôvodu, že je u neho takýto „odôvodnený predpoklad“ s tým, že podľa jeho názoru, súd nie je oprávnený a spôsobilý robiť takéto „odôvodnené predpoklady“ bez toho, aby vykonal náležité dokazovanie a zároveň porovnávať jednotlivé ponuky ohľadom ich cenovej ponuky. Poukázal na skutočnosť, že uvedené tvrdenie prvoinštančného súdu pravdivé nie je, pretože cenová ponuka uchádzača bola v primeraných a obdobných cenových reláciách, v akých sa pohybovala cena chemického posypového materiálu v predošlom období a v akom sa pohybovala cena chemického posypového materiálu vysúťažaná v iných verejných súťažiach u iných verejných obstarávateľov s tým, že naopak cenové ponuky ďalších uchádzačov boli nadhodnotené, čo sa dalo preukázať, avšak súd prvej inštancie dokazovanie na preukázanie týchto skutočností nevykonal. Uviedol, že súd prvej inštancie si nezabezpečil, keď už chcel porovnávať, čo však ani jeho oprávnením nie je, výsluch alebo vyjadrenie verejného obstarávateľa ohľadom cien a primeranosti jeho cenovej ponuky a iné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé pre „zamyslenie sa“ súdu nad cenovou ponukou v odôvodnení napadnutého rozsudku a na takýchto nepodložených „odôvodnených predpokladoch“ dospel k záveru o absencii príčinnej súvislosti a vôbec jeho neúspechu v konaní. Uviedol, že príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou na jeho strane nie je ničím prerušená a je jednoznačná s tým, že domnienky a dohady, ktoré sa snažil vytvoriť prvoinštančný súd, sú ničím nepodložené tvrdenia, založené na slovíčku „ak by, možno, za predpokladu“, ktoré nemajú žiadnu oporu v zákone s poukazom na skutočnosť, že predložil ponuku, ktorá bola vylúčená nezákonným spôsobom a obsahovala najvýhodnejšiu ponuku - cenu, ktorá bola jediným kritériom. Vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonal a ani v zápisnici z pojednávania nezaznamenal, že žiadal, aby si vyžiadal aspoň písomné stanovisko verejného obstarávateľa k tejto verejnej súťaži a jeho postup, nakoľko nezákonné rozhodnutie žalovaného zmarilo verejnému obstarávateľovi uzavrieť s ním zmluvu. Žalobca vo svojom odvolaní zároveň upozornil na vady konania uvedené v ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., nakoľko konateľ jeho obchodnej spoločnosti trval a chcel byť prítomný na pojednávaniach, má trvalé a rozsiahle poškodený sluch, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie požiadal o zabezpečenie kvalitného odposluchu pomocou technických prostriedkov, avšak uvedenej požiadavke pozornosť nevenoval, pojednával ďalej, čím mu bola týmto postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, pretože sudca aj žalovaný hovorili potichu a rozsiahlo, a jeho právnej zástupkyňi nebol daný priestor na to, aby mu mohla niečo hlasnejšie povedať, čím mu bolo znemožnené vôbec počuť podstatu argumentov, pochopiť priebeh pojednávania ako celok a zároveň odňatá možnosť kvalitatívne a erudovane sa vyjadriť, resp. predložiť aj dôkazy, o ktorých má vedomosť.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s jeho tvrdením, ktorým sa snaží poprieť existenciu jednotlivých štádií verejného obstarávania nesúhlasí a stotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne existencie štádií verejného obstarávania a o nutnosti postupovať vo verejnom obstarávaní po jednotlivých štádiách a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 08. 2012, sp. zn. 5Sžf/114/2009, v ktorom vyslovil právny názor na charakter verejného obstarávania ako prísne formalizovaného procesu, ktorý má presne zákonom stanovené inštitúty, procesné štádia a formu. Uviedol, že proces verejného obstarávania pri použití verejnej súťaže spravidla pozostáva z troch základných procesných štádií, pričom v rámci prvého štádia verejný obstarávateľ vyhodnocuje splnenie podmienok účasti (podľa § 33 zákona o verejnom obstarávaní), t. j. podmienok, ktoré sa vzťahujú na status konkrétneho uchádzača (upravené v § 26 až § 28 zákona o verejnom obstarávaní), ktorých účelom je preveriť status uchádzača, a to z pohľadu plnenia základných zákonných povinností (§ 26 zákona o verejnom obstarávaní), ako napr. riadne platenie daní a odvodov a taktiež preveriť, či je uchádzač z pohľadu jeho finančno-ekonomického postavenia (§ 27 zákona o verejnom obstarávaní) a odbornej a technickej spôsobilosti (§ 28 zákona o verejnom obstarávaní), schopný realizovať obstarávaný predmet zákazky s tým, že na vyhodnotenie splnenia podmienok účasti uchádzačov alebo záujemcov, môže verejný obstarávateľ podľa § 33 ods. 10 zákona o verejnom obstarávaní zriadiť komisiu. Uviedol, že v tomto štádiu verejného obstarávania, t. j. v rámci vyhodnocovania splnenia podmienok účasti, môže tiež podľa § 33 ods. 4 verejný obstarávateľ požiadať uchádzača alebo záujemcu o vysvetlenie alebo o doplnenie predložených dokladov a v procese vyhodnocovania splnenia podmienok účasti je verejný obstarávateľ povinný vylúčiť z verejného obstarávania uchádzača alebo záujemcu podľa § 33 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní, ak nespĺnil podmienky účasti, predložil neplatné doklady, nepredložil

požadované doklady alebo informácie, alebo poskytol nepravdivé informácie alebo skreslené informácie s tým, že z vyhodnotenia splnenia podmienok účasti sa následne vyhotovuje zápisnica, ktorej obsah je upravený v § 33 ods. 8 zákona o verejnom obstarávaní a podľa § 33 ods. 9 zákona o verejnom obstarávaní, verejný obstarávateľ bezodkladne písomne upovedomí uchádzača alebo záujemcu, že bol vylúčený s uvedením dôvodu vylúčenia s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol verejným obstarávateľom vylúčený v tomto štádiu verejného obstarávania z dôvodu nesplnenia podmienok účasti podľa § 27 zákona o verejnom obstarávaní, týkajúcich sa finančného a ekonomického postavenia s tým, že ponuka žalobcu bola z predmetnej verejnej súťaže vylúčená v prvom štádiu z dôvodu nepredloženia dokladu, ktorý si verejný obstarávateľ stanovil na účely preukázania podmienok účasti, a preto do ďalšieho štádia verejného obstarávania nepostúpila a nebola vyhodnocovaná podľa § 42 zákona z čoho vyplýva, že verejný obstarávateľ ďalej ani nemohol skúmať, či ponuka žalobcu obsahovala neobvykle nízku cenu, pričom aj v prípade, ak by aj bol žalobca vrátený späť do procesu verejného obstarávania, by to verejného obstarávateľa nevedlo automaticky k uzavretiu zmluvy s ním, keďže verejný obstarávateľ by aj ďalej musel vyhodnocovať jeho ponuku z pohľadu požiadaviek na predmet zákazky a z pohľadu, či ponuková cena žalobcu nevykazuje znaky neobvykle nízkej ceny a v prípade splnenia podmienok uvedených v § 42 ods. 4, by bol povinný ponuku žalobcu vylúčiť, čo preukazuje, že nárok na náhradu škody uplatnený žalobcom je výlučne hypotetický. Uviedol, že dané skutočnosti jednoznačne potvrdzujú jeho argumentačnú líniu ohľadom nenaplnenia príčinnej súvislosti na vznik zodpovednosti za škodu štátu za nezákonné rozhodnutie, nakoľko v prípade, ak by žalobca nebol z verejnej súťaže vylúčený, resp. by bol do nej opätovne zaradený, jeho ponuka by ešte musela podliehať procesu hodnotenia v zmysle § 42 zákona o verejnom obstarávaní, a to nielen z hľadiska, či ide o neobvykle nízku cenu, ale aj z hľadiska splnenia požiadaviek na predmet zákazky. Uviedol, že nakoľko právomoc hodnotenia ponuky patrí výlučne komisii verejného obstarávateľa a táto ponuku žalobcu nehodnotila a jej prejav vôle nemožno ani predpokladať, autonómne vyhlásenia žalobcu o bezchybnosti jeho ponuky možno považovať za irelevantné. Poukázal na § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, v ktorom sú upravené výroky, ktorými rozhoduje v konaní o námietkach ak zistí, že postupom kontrolovaného bol porušený tento zákon a porušenie mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania a z ktorého vyplýva kladná odpoveď na otázku žalobcu v odvolaní adresovaná súdu prvej inštancie, či si to predstavuje tak, že by sa predložené ponuky opätovne posudzovali. Uviedol, že ak v konaní o námietkach zistí, že niektorý úkon verejného obstarávateľa je v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní a tento úkon je možné opätovne vykonať, tak žalovaný úkon v rozpore so zákonom zruší a nariadi verejnému obstarávateľovi tento úkon opätovne vykonať a pokračovať ďalej vo verejnom obstarávaní a to v závislosti od toho, v akom štádiu verejného obstarávania nastal úkon v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní. Poukázal na skutočnosť, že v prípade pravdivosti tvrdení žalobcu, že komisia verejného obstarávateľa sa môže „cenou zaoberať hneď po otvorení obálok“ by platilo, že verejní obstarávatelia by vo verejnej súťaži ihneď po otvorení obálok hodnotili ponuky všetkých uchádzačov, t. j. aj tých, ktorí nespĺňajú podmienky účasti a ktorí majú byť vylúčení s tým, že z argumentácie žalobcu zároveň ani nevyplýva, kedy by vlastne verejný obstarávateľ mal splnenie podmienok účasti vyhodnocovať. Uviedol, že argumentácii žalobcu ohľadom neexistencie jednotlivých štádií v procese zadávania zákazky odporuje napr. aj úprava konania o námietkach, ktorá v zmysle § 138 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní presne stanovuje proti akým skutočnostiam je možné podať námietky a v akých lehotách s tým, že citované ustanovenie § 138 ods. 2 písm. e) a f) pritom *expressis verbis* uvádza vylúčenie uchádzača, záujemcu alebo účastníka a vyhodnotenie ponúk alebo návrhov ako dva rozličné dôvody na podanie námietok, pričom namietanie určitých skutočností v neskoršej fáze verejného obstarávania (napr. podanie námietok proti vylúčeniu uchádzača, v ktorých žalobca namieta znenie súťažných podkladov), zakladá nedostatok aktívnej legitímácie, čo viacnásobne potvrdila aj súdna prax. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4S 166/2010, 2S 351/2010 a NS SR sp. zn. 3S6f/47/2010, 2S6f/82/2013 s tým, že po vyhodnotení splnenia podmienok účasti nasleduje štádium vyhodnocovania ponúk (podľa § 42 zákona o verejnom obstarávaní), v rámci ktorého verejný obstarávateľ podľa § 42 ods. 7 zákona o verejnom obstarávaní hodnotí ponuky uchádzačov, ktorí neboli vylúčení v štádiu vyhodnocovania splnenia podmienok účasti. Uviedol, že podľa § 40 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, je verejný obstarávateľ povinný na vyhodnotenie ponúk zriaďiť najmenej trojčlennú komisiu, ktorá (§ 42 ods. 8) o vyhodnotení ponúk vyhotoví zápisnicu, ktorú podpisujú prítomní členovia komisie, ktorej povinnosťou je vyhodnotiť, či predložená ponuka spĺňa verejným obstarávateľom stanovené požiadavky na predmet obstarávania a taktiež, či predložená ponuková cena nevykazuje znaky neobvykle nízkej ceny a zároveň v tomto štádiu verejného obstarávania môže podľa § 42 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, komisia písomne požiadať uchádzačov o vysvetlenie ponuky a ak ponuka obsahuje neobvykle nízku cenu, je komisia povinná podľa § 42 ods. 3 písomne zákona o

verejnom obstarávaní požiadať uchádzača o vysvetlenie návrhu ceny. Žalovaný vo svojom odvolaní odcitoval ust. § 42 ods. 1 až 4 zákona o verejnom obstarávaní s tým, že je z nich zrejmé, že zákon upravuje dva odlišné postupy v prípade vysvetľovania, keď v prípade uvedenom v § 42 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, je upravená možnosť pre komisiu žiadať od uchádzača vysvetlenie ponuky, ak na základe predložených dokladov nie je komisii zrejmé, či ponuka spĺňa požiadavky na predmet zákazky a v tejto časti sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že verejnému obstarávateľovi je daná možnosť žiadať vysvetlenie ponuky, avšak nesúhlasil s jeho názorom, že nie je povinnosťou verejného obstarávateľa žiadať vysvetlenie v prípade neobvykle nízkej ceny. Neakceptoval ani argumentáciu žalobcu, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že ponuka žalobcu by bola predmetom skúmania z dôvodu neobvykle nízkej ceny, je ničím nepodložený záver a súd prvej inštancie nemá dôkaz o tom, že verejný obstarávateľ by sa touto skutočnosťou vôbec zaoberal, resp., či sa ňou už nezaoberal skôr v rámci vyhodnocovania ponúk, nakoľko argument súdu prvej inštancie, že ponuka žalobcu by bola predmetom vysvetľovania z dôvodu, že obsahuje neobvykle nízku cenu, nemožno považovať za domnienku, ani za ničím nepodložený záver, nakoľko vyplýva zo znenia zákona, ktorý predpokladá aj situáciu, že niektorý uchádzač predloží neobvykle nízku cenu a v takom prípade, zakotvuje pre verejného obstarávateľa povinnosť požiadať uchádzača o vysvetlenie a keďže v predmetnom prípade žalobca predložil ponuku o vyše 1. 000. 000 eur nižšiu, ako bola v poradí ďalšia ponuka, verejný obstarávateľ by bol povinný podľa § 42 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní, písomne požiadať žalobcu o vysvetlenie tejto neobvykle nízkej ceny. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že verejný obstarávateľ sa mohol zaoberať neobvykle nízkou cenou už skôr s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol vylúčený v prvom štádiu verejného obstarávania, t. j. v rámci vyhodnocovania splnenia podmienok účasti, a preto nebola jeho ponuka postúpená do ďalšieho štádia verejného obstarávania a nebola vyhodnocovaná podľa § 42 zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko verejný obstarávateľ nemohol skúmať ponuku žalobcu z hľadiska požiadaviek na predmet zákazky, resp., či jeho ponuka obsahovala neobvykle nízku cenu a súd prvej inštancie si preto nepotreboval zaobstarať pre vyslovenie vyššie uvedených tvrdení dôkazy, nakoľko v danom prípade nebolo potrebné skúmať myšlienkové pochody verejného obstarávateľa, resp. predpokladať, ako by asi verejný obstarávateľ v takom prípade postupoval, nakoľko tento postup pre každého verejného obstarávateľa priamo vyplýva z jednotlivých ustanovení zákona o verejnom obstarávaní. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného vychádzal pri posúdení daného skutkového stavu z jednotlivých ustanovení zákona, čo nemožno považovať za domnienky a v tejto súvislosti akcentoval na skutočnosť, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody je výlučne hypotetický. Žalovaný uviedol, že žalobca v danom prípade nemôže preukázať existenciu právneho nároku na uzavretie zmluvy ako základného predpokladu pre uplatnenie náhrady škody v podobe ušlého zisku, ktorý odvodzuje práve z hypotetickej domnienky, že v prípade jeho nevylúčenia z predmetnej verejnej súťaže, by s ním verejný obstarávateľ uzavrel zmluvu, a preto nie je možné v danom prípade preukázať priamu príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že mu postupom prvoinštančného bola odňatá možnosť pred súdom konať, nakoľko sa snažil preňho zabezpečiť technicky odposluch, avšak ani po viacerých pokusoch sa to nepodarilo, avšak súd prvej inštancie a aj on ako žalovaný, boli upozornení na handicap konateľa a uvedenej skutočnosti bolo pojednávanie prispôsobené s tým, že z oboch zápisníc z pojednávania vyplýva, že sám konateľ sa k prejednávanej veci vyjadril a z jeho vyjadrení jasne vyplýva, že mal informácie o obsahu prejednávanych vecí, nakoľko reagoval aj na jeho tvrdenia prednesené na danom pojednávaní a napokon na konanie pred súdom v danej veci splnomocnil právneho zástupcu - advokáta, ktorý sa oboch pojednávanií zúčastnil a na oboch pojednávaniach sa viackrát k prejednávanej veci vyjadril.

4.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 29. októbra 2014, č. k. 2Co/622/2014 - 304 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2. 446. 329, 93 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

5.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave rozhodol uznesením zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2 Cdo 72/2017 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2014 sp. zn. 2 Co 622/2014 v spojení s opravným uznesením z 12. februára 2015 sp. zn. 2 Co 622/2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že právny záver odvolacieho

súdu o existencii príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím žalovaného, nebol správny, pretože nezodpovedal zistenému skutkovému stavu, resp. zistený skutkový stav takýto záveru neumožňoval.

6.

Odvolačný súd preto v súlade so závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2 Cdo 72/2017 opätovne preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. 1 C. s. p., ako aj právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. novembra 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj primerane odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10.

V posudzovanej veci je predmetom odvolacieho prieskumu rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu domáhajúceho sa náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím ústredného orgánu štátnej správy, Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 11. 03. 2011, Č.: XX-XXXX/XXXX-E.-XX, vydaného v konaní o námietkach podaných navrhovateľom proti jeho vylúčeniu z verejnej súťaže na predmet zákazky „Chemický posypový materiál - dodávka priemyselnej soli a rozmrazovacieho prostriedku na báze chloridu horečnatého“, ktorú vyhlásil verejný obstarávateľ Banskobystrická regionálna správa ciest, a. s. v Úradnom vestníku Európskej únie pod číslom 2010/S 226-345579 dňa 20. 11. 2010 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 223/2010 dňa 23. 11. 2010 pod značkou 07310-MST z dôvodu, že žalobca nepredložením súvahy za sledované obdobia, t. j. roky 2007, 2008 a 2009, nespĺnil podmienky účasti v tejto verejnej súťaži, keď dospel k záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, keďže príčinná súvislosť musí byť priama a neprerušená, avšak v prípade žalobcu nie je jednoznačné, že po jeho znovuzaradení do verejnej súťaže by bol automaticky úspešným, z dôvodu ktorého nebolo možné skonštatovať, že práve nezákonným rozhodnutím žalovaného došlo k vzniku škody, keďže na vznik škody by vplývali ďalšie faktory.

11.

Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť N-POWER, s.r.o. bola ku dňu 29. 05. 2015 zrušená a jej právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť RICHI RESTAURANTS & CATERING s.r.o., IČO: 43 789 242, ktorá bola vymazaná z Obchodného registra dňa 25. 09. 2015 a

jej právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť DEBET INVEST, s.r.o., IČO: 46 514 791, ktorá bola dobrovoľne vymazaná z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I ku dňu 16. 12. 2015 a jej právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť RELCO s.r.o., IČO: 36 541 818, na ktorú bol uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09. 05. 2016, č. k. 8K/53/2015 - 116, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31. 05. 2016, vyhlásený konkurz na majetok a do funkcie správcu úpadcu bol ustanovený správca: I&R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., so sídlom kancelárie Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 865 265, značka správcu S1436, a preto bolo konanie v súlade s ust. § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii prerušené a odvolací súd mohol v konaní pokračovať až po návrhu správcu úpadcu zo dňa 10. 10. 2020, ktorým v súlade s § 47 ods. 4 navrhol v konaní pokračovať.

12.

Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2 Cdo 72/2017 vyplýva jednoznačný právny záver, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, ktorá bola z hľadiska právneho posúdenia veci rozhodujúcou, t. j. otázku príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a vydaným nezákonným rozhodnutím žalovaného.

13.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14.

Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že medzi nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie, ktorým boli zamietnuté námietky žalobcu proti vylúčeniu z verejnej súťaže a vznikom škody, ktorú si žalobca uplatnil ako skutočnú škodu pozostávajúcu zo zmluvnej pokuty v sume 392. 460 eur a škodu zodpovedajúcu ušlému zisku vo výške 1. 941. 705 eur neexistuje žiadna príčinná súvislosť, keď zodpovednosť žalovaného za skutočnú škodu titulom zmluvnej pokuty nemohla podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nastať, keďže išlo o súkromno právny vzťah žalobcu vyplývajúci z kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel dňa 01. 12. 2010 s obchodnou spoločnosťou Intersol spol. s r.o., ktorou sa zaviazal k odberu technickej soli pre verejného obstarávateľa, s ktorým však v tom čase v zmluvnom vzťahu nebol.

15.

Bolo potrebné sa stotožniť aj so záverom prvoinštančného súdu, že ak by aj verejná súťaž pokračovala a žalobca by bol do nej „vrátený“ v dôsledku jeho úspechu v správnom konaní (Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 09. 06. 2011, č. k. 1S/53/2011 - 58 rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 11. 03. 2011, číslo: 74-6000/2011-ON-14 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sžf/44/2011 uvedený rozsudok potvrdil), neznamená to aj jeho automatický úspech vo verejnej súťaži, z dôvodu ktorého nie je možné skonštatovať, že medzi nezákonným rozhodnutím žalovaného a vznikom škody žalobcu existuje príčinná súvislosť.

16.

V posudzovanej veci síce bol žalobca z verejnej súťaže vylúčený nezákonným rozhodnutím pre nesplnenie podmienok účasti vo verejnej súťaži, nakoľko však dovolací súd žalobcom uplatnenú škodu zodpovedajúcu ušlému zisku vo výške 1. 941. 705 eur, posúdil za nie skutočne existujúcu, ale budúcu a hypotetickú s tým, že medzi konaním vytýkaným žalovanému a uplatneným ušlým ziskom žiadna príčinná súvislosť neexistuje, je bez akýchkoľvek pochybností potrebné skonštatovať, že napadnutý prvoinštančný rozsudok je vecne správny, keďže aj súd prvej inštancie dospel k identickému záveru, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno a nepreukázal základný predpoklad vyvedenia zodpovednosti žalovaného, ktorým je príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

17.

Odvolačný súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

18.

O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a § 453 ods. 3 C. s. p. tak, že žalovanému, plne úspešnému v odvolacom aj dovolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).